

לכבוד

ד"ר א. ריבז

משרד החינוך והתרבות

י ר ו ש ל י כ.

א. כ.

הנני מאשרים בחודש אה עמלח ספחכס כיום 7 באוגוסט, 1952, בדבר הקצבת סך 3000 ל"י, לשנה הסטטיס המטקילמה בהרס, 1953.

זו לנו על כי עלינו להביע לכב' את הכובדו המרה על יחסו של משרד החינוך והיאסרון הקאמרי, אשר התבטח בהקצבה הנ"ל שאינה עומדת ב"הס כל שהוא לעמדה שתומס כיום החיאסרון בקאמרי ביץ תיאסרונבי האפיץ דכין סוסדרותיו האפנותייה בכלל שאר אוח, ולהקצבה אשר נתנה לשאר החיאסרונביס מצד שני.

אין אנו מפילימ טעק בכך כי יש לאחשכ גם מתקן של סוסדרותינו האפנותיים, אולם לא יתכן הדבר כי הוחק הוא הדו אשר יהיה הקובע. אין אנו סוכנים בטום פנים ואופן להשלימ עם העדוטה, כי ההקצבה הנתנה לתיאסרון הקאמרי חרה, מהוה כ- 30 או לכל היותר 50 מההקצבה הנתנה לשאר החיאסרונביס. איננו סבורים כי י"ס עור סוסד באדגנד, מלבד סוסדרות התרבות ש ל שאר החינוך, המפריכים כי כמתפריס הנ"ל מתבטח, העמרו דומתו האפנותייה של התיאסרון הקאמרי.

כידוע לכב' החיאסרון הקאמרי הנו המוסד האפנותי היחיד בארץ אשר חויס בכוחות עצמו, ואשר מקולם לא נמל למעטתה על הצבד, על אף כל גרעונותיו הכלתי פוסקים. ארובה, בית הספר לאמנויות דומטיות אשר הוקם על מנת לשרח את על תיאסרונבי הארץ, נוסד מכספי החיאסרון, על אף שאנו מכספי הקשה. אנוכחנו היתה כנה, כי מעלו של תיאסרוננו והתפתחותו, יחיו גורם פמתיק להערמת עבודתו. זו לנו על כי גומאנו לעקת שלא כן הדברי. מחוך כל המפוקים המובאים לעיל, אין ביכולתנו לקבל את ההקצבה הנ"ל ומחוך הקוה כי משרד החינוך הוא הוא אשר יהיה ספונגין בתקוץ העול סנגרם לתיאסרון הקאמרי, הננו מצפים לתשובתו.

בכבוד רב,
בשם הנחלה החיאסרון
(י. מילוא)